

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

26 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Iurie DIACONU
Liliana CATAN
Victor BOICO

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Zota Aureliu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 ianuarie 2021, în cauza penală privindu-l pe

ZOTA Aureliu XXXXX născut la
XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.01.2020– 22.06.2020;

Instanța de apel: 30.07.2020 – 20.01.2021;

Instanța de recurs: 01.04.2021 – 26.05.2021.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Edineț, sediul Briceni, din 22 iunie 2020, Zota Aureliu a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu amendă în mărime de 550 unități convenționale în sumă - 27.500 (douăzeci și șapte mii cinci sute) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Zota Aureliu, conform ordonanței de executare din 13.07.2015 emisă de Judecătoria Briceni, fiind obligat să achite în beneficiul lui XXXXX pensie pentru întreținerea copilului minor XXXXX, în mărime de ¼ parte din salariu și din alte venituri a lui Zota Aureliu, începând cu data de 08.07.2015 și până la atingerea de către copil a vârstei de majorat, a refuzat să achite pensia pentru întreținerea copilului, acumulându-se la data de 01.11.2019 o datorie în sumă de 32.442 lei, necătând la faptul că la 25 februarie 2019, i-a fost aplicată sancțiune în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional în mărime de 30 u.c., în sumă de 1500 lei.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către avocatul Culicov Serghei în interesul inculpatului, care a solicitat casarea sentinței, pronunțarea unei hotărâri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță,

prin care Zota Aureliu să fie achitat în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

În motivarea apelului avocatul a invocat netemeinicia sentinței, menționând, că Zota Aureliu nu a recunoscut vinovăția sa și anume că s-ar fi eschivat de la executarea hotărârii judecătorești, dar, fiind într-o perioadă dificilă din punct de vedere financiar, nu a avut posibilitate de a achita suma restantă.

Indică că, învinuirea ce i-a fost adusă inculpatului, nu este una clara pentru a înțelege ce anume a săvârșit sau nu a săvârșit inculpatul. Menționează că, chiar dacă inculpatul a fost sancționat contravențional pentru perioada de până la 25 februarie 2019, acuzatorul de stat îl mai învinovățește o dată pe aceeași faptă cât și instanța de judecată îl mai sancționează repetat, ori nu poți fi atras la răspundere pentru aceeași faptă atât contravențional cât și penal. Or, nu trebuia de făcut delimitarea perioadelor cât și a sumelor restante pentru a-i aduce o învinuire clară în contextul că această infracțiune este una continuă.

Arată, că instanța în motivarea sentinței menționează că „*inculpatul vina a recunoscut pe deplin, se căiește sincer și că dorește să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă*”, fapt care nu corespunde adevărului, ori inculpatul a declarat că pe perioada anului 2019 acesta practic toți banii care îi avuse i-a cheltuit pentru intervenția chirurgicală pe care a avut-o mama sa și pe medicamente, acest fapt fiind confirmat prin adeverința eliberată de Primăria s. Coteala unde se indică, că Zota Aureliu are la întreținere mama care este bolnavă și copilul minor care este în permanență la întreținerea lui, deoarece mama acesteia este frecvent plecată peste hotarele țării. Mai mult ca atât au fost prezentate probe prin care inculpatul, având necesitatea de bani, a accesat și un credit pentru a acoperi cheltuielile strict necesare.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 20 ianuarie 2021, apelul avocatului Culicov Serghei în interesul inculpatului a fost respins ca nefondat, iar sentința menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Reieșind din probele anexate la cauză, s-a confirmat comiterea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, astfel nu a fost admisă solicitarea apelantului cu privire la achitarea acestuia pe motivul lipsei în acțiunile lui a laturii subiective.

La caz, Zota Aureliu a fost atras la răspundere contravențională în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional pentru perioada de până la 25.02.2019. Ulterior, acesta a continuat să nu execute hotărârea judecătorească, deci neexecutarea se referă la perioade distincte, între care nu există suprapunere.

Nu s-a reținut nici argumentul apelantului că în acțiunile inculpatului lipsește latura subiectivă a infracțiunii, deoarece acesta nu a avut posibilități financiare. Potrivit declarațiilor acestuia în instanța de apel, în perioada vizată inculpatul a procurat un automobil și o locuință, ceea ce atestă că el a avut posibilitate financiară de a achita pensia de întreținere a copilului minor și de a restitui suma datorată, onorându-și obligațiile de debitor, însă el nu a achitat careva sume.

Nu poate fi reținut nici faptul că instanța a menționat în sentință, că inculpatul a recunoscut vina, ceea ce în opinia lui nu corespunde adevărului, or aceasta contravine declarațiilor date de inculpat în ședința instanței de fond, unde a indicat expres *"recunosc vina în ceea de ce sunt învinuit"*, declarații consemnate din spusele acestuia, citite și contrasemnate personal, inculpatul având posibilitatea și dreptul de a le completa sau a concretiza-ceea ce nu a făcut.

În rest, instanța de apel a apreciat cererea de apel ca fiind o expunere a circumstanțelor cauzei în viziunea avocatului susținut de inculpat, cu expunerea teoretică a unui șir de norme legale.

Ce ține de pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a menționat că la stabilirea ei s-a acordat deplină eficiență și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei conform art. 61, 75 Cod penal. Instanța la stabilirea pedepsei a ținut cont și de gravitatea infracțiunii săvârșite, care potrivit art. 16 Cod penal face parte din categoria celor ușoare, de motivul acesteia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării făptuitorilor, în privința cărui nu s-au constatat circumstanțe agravante și atenuante, nu are antecedente penale precum și de condițiile de viață a familiei acestuia, de personalitatea inculpatului, care la locul de trai se caracterizează pozitiv și nu se află la evidența medicilor narcolog și psihiatru.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, cu achitarea sa sau încetarea procesului penal în privința sa.

În motivare recurentul a indicat motive similare celor din apel privind lipsa laturii subiective a infracțiunii, declarațiile martorului Grossu Anatolie, învinuirea neclară, etc. pe final menționând că, pedeapsa aplicată o consideră prea aspră.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Colegiul penal reține că, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat*

asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, însă instanța de recurs precizează că, recurentul, referindu-se la pct. 6 din norma menționată, nu a specificat care din temeiurile prevăzute de legea menționată le consideră relevante pentru cazul dat. Specificând că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, recurentul nu și-a argumentat motivul, ceea ce rezultă că acesta este menționat declarativ și urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că inculpatul nu este vinovat în comiterea infracțiunilor imputate, Colegiul consideră aceste opinii neîntemeiate, or, instanțele, judecând cauza și verificând probele cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, cărora le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, au stabilit cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția lui Zota Aureliu în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal.

În cuprinsul recursului este menționat că, *pedeapsa aplicată de instanța de apel este prea aspră*, argument ce indică că inculpatul confirmă comiterea infracțiunii. Cât ține de solicitarea recursului, aceasta este divergentă, deoarece solicită: a) achitarea sa de comiterea infracțiunii imputate; b) încetarea procesului penal, fără o argumentare sau indicare a erorii ce ar permite aplicarea lor, ori totuși, comiterea infracțiunii a fost demonstrată indubitabil de cumulum probelor cercetate, inclusiv declarațiile inculpatului care a recunoscut vina în comiterea infracțiunii (f. d. 88).

Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

Criticile formulate de recurent sunt identice cu cele invocate și în apel, recursul fiind o copie a apelului, care deja au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și ultima le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la **pct. 4-5**, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care, analizate din oficiu, să ducă la

casarea deciziei recurate. Astfel, Colegiul nu consideră ca fiind necesar de a motiva diferit răspunsul la aceleași argumente invocate în cererea de apel, în contextul oferirii răspunsurilor plauzibile de către instanța de apel.

Respectiv, Colegiul nu poate să achieseze la argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și aici urmează a se reține că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, adică așa cum s-a procedat în cauza de față.

Instanța de recurs se realizează argumentelor expuse în sentință și în decizia Curții de Apel contestate, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor inferioare de către instanțele ierarhic superioare, în cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind ample prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

Având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar criticele din cererile de recurs nu și-au găsit confirmarea.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *ZOTA Aureliu XXXXX*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 ianuarie 2021, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 iulie 2021.

Președinte

Iurie DIACONU

Judecător

Liliana CATAN

Judecător

Victor BOICO